

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.— Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος » 4,50 Ἐξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 2,50 Τρίμηνος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὁ ἀεροπόρος ξανάπνευσε εἰς τὸ μαζάρι του.

Ὁ Ραούλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτός. Καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἐξεδύετο, ἐνθυμήθη πάλιν τὰ Χριστουγέννα καὶ ἐψιθύρισε :

— Ἀδιάφορο ! πῆρα καὶ ἐγὼ τὸ Χριστουγεννιάτικον δῶρό μου, καὶ ὅς μὴν ἐβαλὼ τὰ παπούτσια μου εἰς τὸ τζάκι.

Ἐπειτα, σκουπίζων τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του καὶ ἐξαπλώνόμενος εἰς τὰ θερμά σεντόνια του, προσέθεσε :

— Εἶνε ὅμως ἀλήθεια, δεῖ με τὴν ζέστη ποῦ κάνει εἰς αὐτὸ τὸν διαβόλιον, τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ βάλλουν τὰ παπούτσια τους εἰς τὸ τζάκι, γιὰ νὰ τὰ γεμίξῃ ὁ μικρὸς Χριστὸς, ἀλλὰ... εἰς τὴν παγωνιέρα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΑ ΓΑΓ' ΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ

Τὸ ὄνειρον τοῦ ἐπάγγελμα

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κορδόβας, ὁ Ραούλ, καθισμένος εἰς ὑψηλὸν σκαμνίον ἐνώπιον τριπόδος, ζωγραφίζει μετ' ἐξοχῆς.

Ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῶν Χριστουγέννων, ὁ ἡγούμενος τῶν Ἰησουϊτῶν τὸν παρουσίασε καὶ τὸν ἐσύστησε θερμῶς εἰς τὸν Πρύτανην, ὁ ὁποῖος τῷ παρήγγειλεν ἀμέσως τὰς εἰκόνας δωδεκά ἐκ τῶν νεωτέρων καθηγητῶν, διὰ νὰ δημοσι-

εὐθῶν εἰς τὸ περιοδικὸν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐτησίᾳς ἀπονομῆς τῶν βραβείων.

Ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὁ μικρὸς μας φίλος ἔχει ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ τακτικοῦ ζωγράφου τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διέρχεται ὁλοκληρῶς ἡμέρας πρὸ τοῦ ὀκρίβαντος, ἐνῷ παρελαύνουν τὰ μὲν τέλα του, οἱ καθηγηταὶ δηλαδὴ, οἱ ὁποῖοι, μεταξὺ δύο μαθημάτων, ἔρχονται νὰ ποζάρουν ὀλίγας

στιγμὰς. Ὁ Ραούλ ἐργάζεται συντόμως.

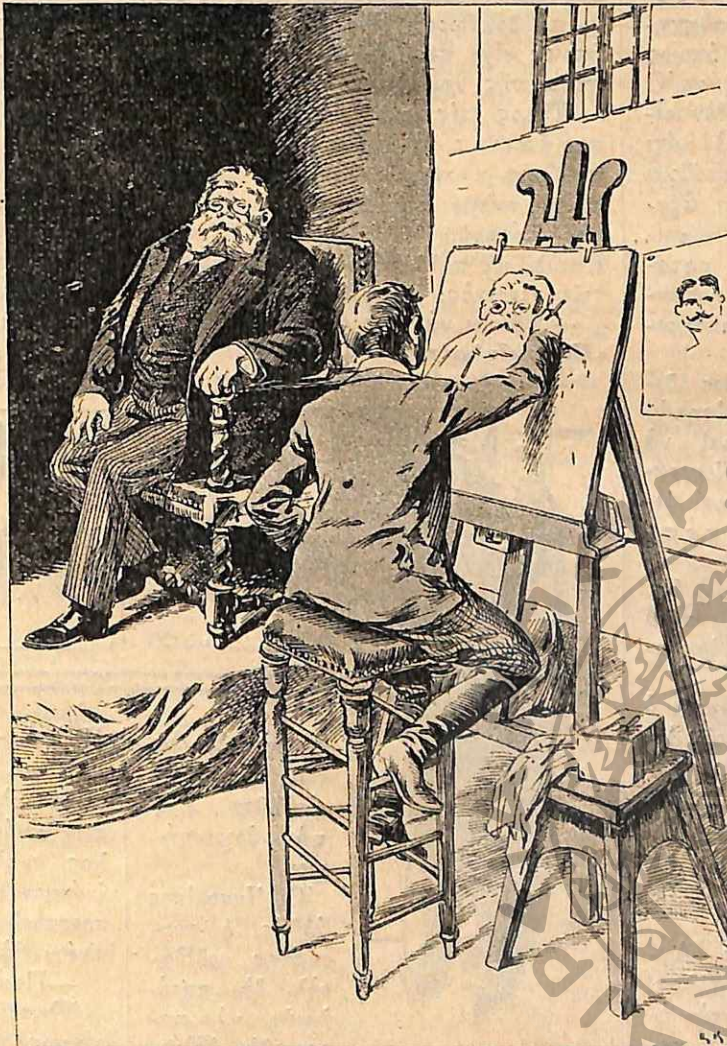
Ἀπὸ τώρα βλέπει κανεὶς, καρφωμένος εἰς τὸν τοίχον μετὰ πυνέξες, δεκά εἰκόνας τελειωμένας.

Ἡ παράδοξος ἱστορία τοῦ δεκατριετοῦς καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος ἐπέσεν ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν Ἀνδεων καὶ ἐν ἀεροπλάνῳ καὶ ἐξωγράφισε τόσον καλὰ, εἶχε διαδοθῇ εἰς τὴν πόλιν, καὶ οἱ καθηγηταί, ἐπισκεπτόμενοι τὸ ἐργαστήριόν του, εὐχαρίστως συνωρίλουν μαζί του.

Ὁ Ραούλ ἦτο κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν του θέσιν καὶ, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, δὲν ἐσυλλογίζετο σχεδὸν πλέον τὸν νέον του φίλον, τὸν ἀεροπόρον Καριέτ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Βουένος-Ἀῤῥες, ὅπου νέαι ἐορταὶ καὶ νέαι τιμαὶ τὸν ἐπερίμεναν.

— Ἄν ἴδῃς, ὅτι δὲν τὰ καταφέρνεις, (*) τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ καλὸς νέος ἀναχωρῶν, ἔλα νὰ με θρῆς εἰς τὸ Βουένος-Ἀῤῥες. Πάντα θὰ ἐρῶ νὰ σε χρησιμοποιήσω, φθάνει, ἐννοεῖται, νὰ με διορίσουν καὶ μένα εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, πράγμα ποῦ δὲν εἶνε καὶ τόσο δέβαιο...

Ἄλλ' ὁ Ραούλ δὲν ἐσυλλογίζετο πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς προτάσεως τοῦ ἀεροπόρου, οὐτε καὶ τῆς μικρᾶς δόξης ποῦ ἀπέκτινσε, συμμερισθεὶς τὸν τελευταῖόν του ἄθλον. Ἡ χαρὰ του ἦτο τώρα μεγάλη ποῦ ἠμποροῦσε νὰ ἐργάζεται ὡς ζωγράφος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνέκαθεν ἡ κλίσις του, ὁ πόθος του, τὸ ὄνειρόν του. Δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸν ἐβλέπατε με-



«Ὁ Ραούλ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νάντιγράψῃ πιστῶς τὰ χαρακτηριστικά...» (Σελ 246, στ. α'.)

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλ. σ. 238.



«Τρελλάθηκες;... Μή!...» εφώναξεν ο Άββας.

ποιόν ενθουσιασμόν εξωγράφει τους καθηγητάς!

Καί ιδού ίσα-ίσα ο Χέρροφρόσσος Σμίδτ, γέρον Γερμανός, καθηγητής των φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου διὰ νὰ ποζάρῃ. Ὁ Χέρροφρόσσος Σμίδτ δὲν εἶνε βέβαια ὡραίος ἄνθρωπος, μὲ κάτι μικρὰ ματάκια ποὺ τὰ σκεπάζουν πελώρια γυαλιὰ χρυσᾶ, μὲ κάτι ἄτακτα μαλλιά καὶ μίαν χονδρὴν κόκκινον μύτην. Ἐν τούτοις ὁ Ραούλ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νάντιγράφῃ πιστῶς αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά.

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κατώρθωσε, διότι ὁ κ. καθηγητής, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ μικροῦ ζωγράφου, τοῦ χαϊδεύει τὰ μάγουλα καὶ ψιθυρίζει μὲ κάτι γαλλικὰ τσάτρα-πάτρα.

— Τρέ-πιέν! Τρέ-πιέν!... Τὸ γυναικῶ μου τὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ ἅμα δὴ τὸ εἰκόνα μου εἴπῃ ἐφημερίδα!

Τὸν καθηγητὴν Σμίδτ διαδέχεται ὁ δέκτωρ Μορένο, καθηγητὴς τοῦ Δικαίου, γνήσιος Ἀργεντινὸς χαλκοπρόσωπος, ἰσχνός, μὲ μαῦρα μαλλιά κολημένα εἰς τὸ κεφάλι του. Ἐξαπλώνεται πρὸ τοῦ Ραούλ εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ λαμβάνει στάσεις νωχελεῖς καὶ ἀριστοκρατικές.

Ἐπειτα ἔρχονται οἱ ἄλλοι: Ἄγγιλοι, ἕνας Σουηδὸς καὶ ἕνας Γάλλος καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ραούλ, ὡς συμπατριώτην, περιποιεῖται ἰδιαίτερος.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δείχνουν



τὴν μεγαλητέραν συμπάθειαν πρὸς τὸν μικρὸν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος εὐχεται νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως ἡ εὐτυχὴς αὐτῇ ζωῇ. Δυστυχῶς θὰ ἐτελείωνε πολὺ γρήγορα τὴν ἐργασίαν καὶ σήμερον ἀκριβῶς εξωγράφει τὴν τελευταίαν του εἰκόνα.

Εἰς τὰς πέντε θὰ ἐγίνετο ἡ ἐκθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεσκέπτετο ὁ Πρύτανης, ὁ ἡγούμενος τῶν Ἱησοῦτῶν καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα.

Ἐνῷ ἔδιδε τὸ «τελευταῖον χέρι» εἰς τὰς εἰκόνας, ὁ μικρὸς ἦτο ἀνήσυχος, ἀγωνιώδης, ὅπως κάθε καλλιτέχνης τὴν στιγμὴν ποὺ παραδίδει τὸ ἔργον του εἰς τὸ κοινόν. Θὰ εὕρισκαν ἄρα γε τὰ πορτραῖτα του ἀρκετὰ ὅμοια μὲ τὰ μοντέλλα, καὶ ἄξια τῆς τιμῆς νὰ δημοσιευθοῦν ἐπισήμως;

Ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ὑπάγῃ νὰ προγευματίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εξωγράφει, ἐδῶ δι-ορθῶν μίαν μύτην, ἐκεῖ μεγαλύνων ἓνα μάτι, ἐδῶ μαυρίζων μίαν κόμην, —τοῦ δέκτωρος Μορένο ἰδιαίτερος, ὁ ὁποῖος εἶχε περὶ πολλοῦ τὴν κανονικότητα τῆς χωρίστρας του.

Τέλος, εἰς τὰς τέσσαρας, ὅλα ἦσαν ἑτοιμα: τὰ δώδεκα πορτραῖτα, ἐπιμελῶς καρφωμένα εἰς τὸν φωτεινότερον τοῖχον τῆς αἰθούσης, ἀνεμένον τὴν ἐπισκεψὶν τῶν ἐπισήμων, καὶ ὁ Ραούλ, μὲ πάλλουν καρδίαν, ἐθιμάτιζε νευρικός, ψιθυρίζων κάθε τόσο: —Φθάνει νὰ τὸς ἀρέσουν!

—Φθάνει νὰ τὸς ἀρέσουν!

«Ποῖος εἶν' αὐτός;»

Τὴν ὠρισμένην ὥραν, ἡ θύρα ἤνοι-



«Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐκάρ-φωσε καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτά του...»

ξε καὶ ὁμιλος τῶν ἐπισήμων εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ὁ Ἱησοῦτης ἄββας, ὁ προστάτης τοῦ Ραούλ, δὲν παρέλειψε νὰ παρευρεθῇ. Ἐφερέ-βλέπετε καὶ κάποιαν εὐθύ-

νην. Αὐτὸς τῷ δὲν ἀνεκάλυψε καὶ δὲν ἐσύστησε τὸν μικρὸν καλλιτέχνην. Διὰ τοῦτο ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἦτο κόκκινος καὶ ἀνήσυχος περισσότερο καὶ ὅπῃ τὸν Ραούλ.

Ὁ κ. Πρύτανης ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐπροχώρησε κατ'εὐθείαν εἰς τὸν τοῖχον καὶ, ἐφαρμόσας τὰ γυαλιά του εἰς τὴν μύτην του, ἤρ-χισε νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τὰς εἰκόνας.

Ἐνώπιον ἐκάστης ἔλεγε κατ' ἄρχας τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου, —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἤδη μίαν ἐπιτυχίαν διὰ τὸν Ραούλ, διότι ἐμαρ-τύρει τὴν ὁμοιότητα.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἐπιθεώρησις, τὰ πρόσωπα τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῶν ἀκούσθων του ἐραϊδρύνοντο. Εἰς τὴν τρίτην πλεον εἰκόνα, πρὸ τῆς ἐκφρα-στικῆς μορφῆς τοῦ καθηγητοῦ Σμίδτ, οἱ ἔπαινοι ἀνεδόθησαν αὐτομάτως καὶ ἀντήχησαν φράσεις θαυμασμοῦ εἰς ὅ-λας τὰς γλώσσας. Ὁ προστάτης τοῦ Ραούλ ἀκτινοβολοῦσε καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκτυποῦσε φιλικῶς τὸν ὤ-μον τοῦ μικροῦ καλλιτέχνου, ψιθυρί-ζων:

—Μπράβο, παιδί μου! μπράβο!... Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ!

Ἐξέφρα ὅμως, εἰς τὸ μέσον τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἕνας κοντὸς Ἀργεντι-νός, μὲ λεπτόν, δέξυ καὶ οὕτως εἰπεῖν, κοπτερόν πρόσωπον, ὁ ταμίης τοῦ Πα-νεπιστημίου, ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ ὠ-μίλησε σιγὰ εἰς τὸν Πρύτανην, ὁ ὁποῖ-ος ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι νεύματα ἐπιδο-κιμαστικά.

Τί νὰ τοῦ εἶπεν ἄρα γε; Κανεῖς δὲν ἤξευρεν. Ἀλλὰ κατόπιν τῆς ἰδιαι-τέρας αὐτῆς συνομιλίας, παραδόξως ὁ

Πρύτανης μετέβαλε στάσιν ἐντελῶς.

Ὅσον γελαστός, εὐχαριστημένος, ἐ-παινετικὸς ἐδείχθη ἐνώπιον τῶν πρῶ-των εἰκόνων, τόσο σκυθρωπός, δύσκολος, σχεδὸν πεοιφορητικὸς, ἦτο τώρα ἐνώπιον τῶν ἄλλων. Κατήντησε νὰ προσποιήται, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει πλεον τὰ μοντέλα καὶ νὰ ἐρωτᾷ:

—Ποῖος εἶν' αὐτός;

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Πρυ-τάνεως παρέσυρε βαθμηδὸν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους. Οὕτως ἡ ἐπισκεψὶς ἐτε-λείωσεν ἐν μέσῳ παγερᾶς σιγῆς, ἡ ὁ-

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Συνάζονται οἱ χωριανοὶ μου νὰ κινή-σουν γιὰ τὸν Ἀγιαπόστολον τοῦ Παληο-χωριοῦ. Θὰ πῆγαιναν τ' ἀπάθραδο, ὅ-πως πάντα, μαζὺ μὲ τὸν παπὰ γιὰ τὴν ἀγορικῆ, θὰ κοιμῶνταν ἐκεῖ γύρω στὸ ρημοκλήσι, καὶ στ' ἀπολείτουργο, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ λιποῦρι, θὰ γύ-ριζαν μὲ τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

Χρόος κι' αὐτὸ παντοτεινὸ ποῦ μᾶς ἄρπασαν οἱ προπατοῦδες τῶν προπατοῦ-δων μᾶς σὲ μιὰ ἄγραφη διαθήκη τους, κι' ἀπὸ γενιά σὲ γενιά, αὐτὸ τὸ μακρυ-νὸ προσκύνημα στὸ γονικό τους, αὐτὸ τὸ χρονιάτικο μνημόσυνο στὸ ἀπανηγύρι-στο πανηγύρι τοῦ χαλασμένου χωριοῦ τους.

Ἐμεῖς τότε τὰ τέσσαρα παιδιά ἀπ' τὴν ἀνώτερη τάξη τοῦ σχολεῖο τοῦ χω-ριοῦ μας, ὁ Φίλιππος ὁ Παπαδήμας, ὁ Γιάννης ὁ Νικολαΐδης, ἐγὼ κι' ὁ Νί-κος ὁ Παπαδόπουλος τὸ ξενοχωρίτικο παιδί, ὅπως τὸν παρανόμιζαν στὸ χω-ριὸ, τραβήξαμε ἀποστολικά τ' ἀπομε-σίμερο μαζὺ μὲ τὸ δάσκαλό μας τὸ Λά-ρισο ὡς κάτω στὸ ποτάμι καὶ τὸν ξε-κινήσαμε ποῦ πῆγαινε νὰ ξεκαλοκαιριά-σῃ στὴν πατρίδα του.

Δὲ θὰ τὸν εἶχαμε πὰ δάσκαλο γιὰτὶ δὲν εἶχε μεγαλιτέρη τάξη τὸ σχολεῖο μας. Ἐμεῖς θὰ σκροποιούμαστε σὺν τῷ λαγοῦ τὰ παιδιά, ὅπου θὰ τὸν πετούσε τὸν καθένα μας τὸ ριζικό του κ' ἕνας Θεὸς μοναχὰ τὸ γινώριζε ἂν θὰ ξανα-βλέπαμε τὸν καλὸ δάσκαλό μας. Ἐκεῖ στὴν ἀκρατοταμίᾳ τοῦ φιλήσαμε μὲ δά-κρυα τὸ χέρι του κι' αὐτὸς σὺν νὰ μᾶς ἔδινε πὰ τὴν ὑστερήν εὐχή του καὶ πάν-τα γελοῖα.

«Αὐτὲς οἱ στιγμῆς δὲ λησμονοῦν-ται μᾶς εἶπε, κι' ὅτι θὰ σᾶς πῶ τότε δὲ θὰ τὸ ξεχάσετε ποτέ. Φερθεῖτε πάντα τίμια, καὶ ὅτι νὰ γίνῃ ἄς γίνῃ. Τίποτ' ἄλλο, καλὰ μου παιδιά. Ἐχετ' ὀνιά.»

Γυρῆσαμε μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα, μο-λυβένια κι' ἀνηφορούσαμε πικραμένοι κι' ἀμίλητοι.

Ἐκεῖ ποῦ ξυγνώμαμε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ γελάσωμε ὅπως συνείδησε, ὁ Φίλιππος.

—Νίκο! Νίκο! φωνάζει. Γιὰ κύντα αὐτὲς τὲς κ'ρανιές. Ἐδῶ μ' ἔστειλε κ' ἔκοβα βέργες γιὰ τὰ χέρια καὶ τὲς πλά-τες μᾶς ὁ παλιός μας ὁ δάσκαλος. Ἐδῶ τσάκιζα τὸ μυαλό μου νὰ θρῶ ποιὲς βέργες ἦταν συμφερότερες νὰ διαλέ-ξω. Οἱ ψιλὲς ἔτσουσαν οἱ ἀναθεματισμέ-νες στὰ χέρια μου, οἱ χοντρές ἔφεφταν

πάλι βαρύτερες. Καὶ νὰ ἰδῇς! Ἐγὼ ἔ-τρωγα τότε τὲς πιότερες ξυλῆς, ἄς κου-βαλοῦσα καὶ τὲς βέργες σὺν ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ Σταυρὸ του. Ὅσες φορὲς τότε περῶν ἀπ' αὐτὸν τὸν κρανότοπο θυμοῦ-μαι τὸ Γολγοθᾶ, Κρανίδου τόπος δὲ θὰ πῇ κι' αὐτός; Ἀλήθεια ὅμως ἤμουν καὶ λίγο ἀνάποδος. Αὐτὸς ὁ δά-σκαλος μὲ χάρισε τ' ὄνομα ποῦ μοῦ λέτε: Ζιζάνιο.

Στὸ Μεσοχώρι ἤρκαμε τὸν πατέρα μου. (Ἐπεται συνέχεια)

—Ἀκόμη ἐδῶ εἴστε; μᾶς λέει. Ὁ Καλόγερος ἀρρώστησε καὶ δὲν πῆγε στὸ Παληοχώρι. Μὲ ποιὸν θὰ ἐξελιτουρ-τουγήσῃ αὐριὸ ὁ παπᾶς; Σᾶς καρτε-ρεῖ νὰ πάτε χωρὶς ἄλλο ἀπόψε. Νὰ πᾶς καὶ σὺ, Νίκο, τοῦ λέει. Νὰ ἰδῇς καὶ τὸ μάρμαρο τοῦ Παληοχωριοῦ μᾶς. Θὰ χά-σῃς ἂν δὲν τὸ ἰδῇς. Φεύγεις μεθαύριο γιὰ τὸ σπίτι σου.

Κούρασμένοι ἔτσι ὅπως εἴμαστε, ἀπο-φασίσαμε νὰ φάμε, νὰ τὸν πάρουμε καὶ δυὸ τρεῖς ὄρες, καὶ νὰ κινήσωμε τὰ μεσάνυχτα γιὰ τὸν Ἀγιαπόστολον. Ὁ ἀνταγωνίστασε πάλι στὸ μεσοχώρι κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ τραβούσαμε ὅλοι μαζὺ.

Μιὰ ὥρα καρτερούσαμε, ἀπὸ κάτω στὸν πλάτανο, οἱ ἄλλες τρεῖς τὸν Νίκο, τὸν κανακάρη μουσαφίρη μᾶς, ποῦ τὸν εἶχε πάρῃ τὸν ὕπνο γιὰ καλὰ. Δὲν καιο-περάσαμε ὅμως. Ἐχουν καὶ τὰ μεσα-νυχτα τὴ χάρη τους στὸ μεσοχώρι τοῦ χωριοῦ μᾶς. Πότιζαν δυὸ τρεῖς γυναῖ-κες μὲ τὰ δαδιά ἀναμμένα τοὺς λαχα-νόκηπους κάτω στὴν Καναβίστρα, κ' ἡ Χαράλαμπετα σήκωνε τὸν τόπο μὲ τὲς φωνές της καμαρώνοντας, μὲ τὸ σκα-λιστήρι στὸν ὄμο, ὅλη τὴν ἐπίσημη ὑ-δρονομική της ἐξουσία, σὰ βασίλισσα ποῦ ἦταν διορισμένη σ' ὅλα τὰ τρεχοῦ-μενα νερά του χωριοῦ. Τὰ εἶχε βάλλῃ τό-τες μὲ κάποια ποῦ τῆς ἔκοψε κρυφὰ τ' αὐλάκι κι' ἀπ' τὰ μαλωμάτα της θαρ-ρούσε πὼς ἔπληθυναν καὶ τὰ θαρράνα ἀπ' τὸ ρέμμα καὶ τῆς ἐπαιρναν τὸ μέ-ρος, τὴ βοηθοῦσαν κι' αὐτὰ καὶ κρατοῦ-σαν τὸν ἴσο στὴ φωνακλὸν νεράϊδα, τὴν κυρὰ τους.

Ὁ Γιάννης μᾶς, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα, πᾶσχιζε νὰ ἰδῇ, μὲ τὴν ἀστροφεγ-γιά, ποῦ ἦταν κρυμμένος ἀπάνω στὸν πλάτανο ἕνας γκιώνης, ποῦ λύγγιζε, κακῶρα του, σὰ λαίμαργο παιδάκι κ' ἐκεῖ ποῦ τὸν πετροβολοῦσε, ἀκούστηκε σιμὰ μᾶς ἕνα μούγγισμα σὰ νὰ τοιμά-ζονταν νὰ μᾶς ριχτῇ κανένα μαγνέ-ρο-σκυλο.

Ἦταν ὁ Μάρκος, ὁ γανωτὴς τοῦ χω-ριοῦ, ὁ Μπαμπουριώτης, ποῦ κοιμῶνταν κει-χάμιο. Κάποια πέτρα θὰ ἔπεσε ἀπὰ-νω του καὶ θλαστήμοῦσε στὸν ὕπνο του.

—Θὰ τὸν ξυπνίσω, παιδιά, μᾶς λέει ὁ Φίλιππος, νὰ γελάσωμε.

—Μὴν τὸν πειράζεις, τοῦ λέω, θὰ σοῦ φάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Μὰ ποῦ νὰ μ' ἀκούσῃ τὸ Ζιζάνιο.

—Μάρκο! Μάρκο! τοῦ φωνάζει.

—Ἐ, ἔ, ἔ!

—Μάρκο! Μάρκο! Σὺν πᾶστηκαν οἱ Μπαμπουριώτες μὲ τοὺς Τσιάμδες, κα-τασκοτωθήκανε! Γράφα γκρούφα τὰ τουφέκια, τρεῖς λαβομένοι, δυὸ στὸν τόπο.

Ὁ Μάρκος πάντα δαιμονιζόταν ὅταν τοῦ θυμίζανε αὐτὴν τὴν Μπαμπουριώ-τη ἐποποιῖα. Μὰ ὁ Φίλιππος, γιὰ νὰ τὸν παλαβώσῃ πιότερο, τοῦ τὴν εἶπε καὶ μὲ τὴ μύτη, ὅπως μιλοῦσε κι' ὁ Μάρκος κι' ὅλοι οἱ συντοπίτες του.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

«Αμα άνοιξε τὸ συρτάρι, ὁ Ροδόλφος ἔβλεπε δύο ναπολεόνια καὶ τὸ ἐκλείδωσε. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι, διὰ νὰ μὴ λαμβάνῃ εἰς τὸ ἐξῆς, τὸν κόπον νὰ δοκιμάσῃ ὅλα τὰ κλειδιά του. ἔσπευδεν ἐκεῖνο ποῦ ἔπιασεν εἰς τὴν κλειδαριὰν μὲ τὸν σουγιά του. Κατόπιν ἔσδυσεν τὸ φανάριον τοῦ καὶ ἐξήλθεν εὐχαριστημένως, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ τὴν ὥραιότερον πράξιν τοῦ κόσμου.

«Σὲ λίγο, ἐπῆγα καὶ τὸν ἥρῃα εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Εἶχε τὸ ἴδιον σκαθρὸν, γελᾶτον, καὶ εὐχαριστημένον ὕψος... Πόσον μ' ἐλύπησε αὐτό! Ἄν ἔδειγνε τοῦλάχιστον μίαν ταραχὴν, μίαν τύψιν, μίαν μετάνοιαν!..

Ἀπεναντίας, τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετρήθη ἀπ' ὅλους ἡ ἐξαιρετικὴ εὐδαιμονία τοῦ Ροδόλφου, ἡ δὲ σύζυγός μου, ἡ ὁποία ἠγόρει τὴν αἰτίαν τῆς, ἐπέστρεψε τὴν προσοχὴν μου εἰς τὴν

Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶχα λάβῃ τὴν προσφύλαξιν νὰ καθουσιάζω τὸν παλαιὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, μοῦ ὡμολόγησεν ὅτι γνωρίζει τὸν ἐνοχόν.

«Ἐμάντευσα ἀμέσως ὅτι μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε συλλάβῃ τὸν Ροδόλφον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

«Κατηγόρησα λοιπὸν ἐνώπιον ὅλων τὸν πιστὸν μου Γιάννην καὶ ἔφθασα μάλιστα μέχρι τοῦ νάπειλῇ ὅτι θὰ τὸν καταγγείλω εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλοίμονον, φίλοι μου! ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠλπίζα ἀκόμη εἰς ἓν γενναῖον κίνημα τοῦ ἀναξίου υἱοῦ μου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίς ἀπεδείχθη ματαία.

«Μόλις ἤκουσε τὴν λέξιν ἀστυνομία, ὁ Ροδόλφος, ἀπαθρότατος ὡς τώρα, ἐφάνη κάπως συγκινοῦμενος, ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ ἐψιθύρισε κάτι ποῦ δὲν ἤκουσα ἀμέσως.

«Νομίζεις ὅτι θὰ ὡμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ μὴ καταγγείλω τὸν ἄ-

«Καλὰ τὸ ἐπροφῆτευσεν!.. Ὁ Ροδόλφος δὲν διέψευσε τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἔδιδε διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀπὸ παιδὶ δεκατριῶν ἐτῶν. Ἐκαμα τὰ πάντα, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶχε πλέον ἐπιδρασὶν ἐπὶ τῆς κακῆς του φύσεως. Οὕτε τιμωρία, οὔτε ἀπειλὰ ἰσχύσαν νὰ τὸν διορθώσουν. Τὸν ἔδιωξαν ἀπ' ὅλα τα σχολεῖα ὅπου τὸν ἔβαλα. Δεκαπέντε ἐτῶν ἐπικαστογράφει τὴν ὑπογραφήν μου. Δεκαῖξ ἐτῶν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπάγων καὶ εἰκοσι χιλιάδας φράγκα καὶ ἔκτοτε ἀλητεύει, ζῶν μὲ κλοπὰς καὶ ἄλλα κακοεργήματα.»

Καὶ χαμηλὼν ἀκόμη τὴν ἀλλοιωμένην ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνήν, ὁ δυστυχὴς πατέρας ἐξηκολούθησε:

«Τὸ μόνον ποῦ κατάρθωσα ὡς τώρα, εἶνε νάποζημιώσω τοὺς παθόντας καὶ νὰ τοὺς κάμω νάποσύρουν τὰς καταγγελίας των, διὰ νὰ μὴ συρθῇ εἰς τὰς φυλακάς, — ἐσχάτη καταισχύνῃ, — ὁ ἄνθρωπος ποῦ φέρει τὸνομά μου!

«Ἐδῶ ὅμως, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ πρῶτον δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον... Δὲν

κατηγορεῖται μόνον διὰ κλοπὰς ἀλλὰ καὶ δι' ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἐξουσίας, διότι, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χάι-φελδ, νομίζω ὅτι ὁ ἄθλιος ἔκαμε χρῆσιν καὶ τοῦ ρεβόλβερ του. Σὺ, Μωρίς, ποῦ ἦσουν παρὼν, πές μου: ἐπυροδόλησε κατὰ τῶν πόλιντων ποῦ τὸν ἐκυνήρουσαν;

«Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκοκκίνησε.

«Ὁ (Ρ) δὲν πυροδόλησε κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ἐψιθύρισε. Ἦμουν ὡπλισμένος καὶ ἐγὼ, τὸν ἐπυροδόλησα καὶ ἤμυνθη...

«Σὺ ἐπυροδόλησες πρῶτος; ἡρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος.

«Δὲν θυμῶμαι! ἀπεκρίθη σιγὰ ὁ Μωρίς. Ὁ μαρκήσιος ἐσιώπησεν. Ἐγένετο ἐννοήση, ὅτι ὁ Μωρίς τῷ ἀπέκρυπτε τὴν πικρὰν ἀλήθειαν καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται, διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσῃ.

«Δὲν χρειάζεται πλέον οἴκτος δι' αὐτόν! ἀνέκραγεν ἔξωφρα. Κανέναν οἴκτος! Ἄς τὸν πιάσουν καὶ ἄς τὸν στείλουν εἰς τὸ κάτεργο. Τοῦ ἀξίζει!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,



ΠΑΡΧΟΥΝ

ἐπιμελεῖς καὶ ἱκανώτατοι μαθηταί, ποῦ τυχαίνει δι' ἓνα ἢ ἄλλον λόγον, ἂν ὄχι νὰ μὴ προδιδασκοῦν, ἂν ὄχι νὰ περριφθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις, τοῦλάχιστον νὰ μὴ πάρουν τὸν μεγάλον βαθμὸν ἢ τὸ βραβεῖον ποῦ θὰ τοὺς ἀξίξει. Καὶ ξεύρω, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸ παίρνουν κατὰ κράτος...

Σχεδὸν ἀπελπίζονται... Προχθὲς ἔτυχε νὰ πέσουν εἰς τὰ χέρια μου τ' Ἀπομνημονεύματα τῆς Σάρρας Μπερνάρ, τῆς διασημῆς ἡθοιοῦ, μίᾱς ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Γαλλίας, — τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας θὰ σᾶς εἶνε βέβαια γνωστότατον. Εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτῶν, ἡ Σάρρα Μπερνάρ διηγεῖται τὴν τραγῳδίαν τῶν τελευταίων, τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τῆς εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισίων. Καὶ μοῦ ἐφάνη τόσο...σπαρτακτικὴ, ἀλλὰ καὶ τόσο παρήγορος διὰ τοὺς μαθητὰς ποῦ ἔλεγε! ἀνωτέρω αὐτῇ ἡ τραγῳδία, ὥστε ἐσκέφθην νὰ σᾶς τὴν συνοψίσω. Λοιπὸν ἀκούσατε:

«Ἐπρόκειτο νὰ δώσω τὰς τελευταίας μου ἐξετάσεις. Ὁ κ. Σαμφὼν, ὁ καθηγητὴς μου, πολλὰ ἐπερίμενεν ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ μοῦ εἶχε διαλέξῃ δύο σκηνὰς ἐλκεϊνάς: μίαν ἀπὸ τὴν Σχολὴν τῶν Γερόντων τοῦ Καζίμιρ Δελαβίνε, διὰ τὴν κωμῳδίαν, καὶ μίαν ἀπὸ τὸν «Σιδ» τοῦ ἴδιου συγγραφέως, διὰ τὴν τραγῳδίαν. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ρόλοι, γραμμένοι εἰς γλῶσσαν δύσκαμπτον καὶ πομπώδη, μ' ἐστενοχωροῦσαν πολὺ. Ἦμουν δὲ καὶ ἀσχῆμη. Ἡ μητέρα μου ἀπήντησε νὰ μὲ κτενίσῃ ὁ κομωτής τῆς...»

Καὶ ἀφοῦ ἐξιστορήσῃ τί ὑπέφερε μισὴν ὥραν εἰς τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῖος ἐκτένισε τὰνυπότακτα μαλλιά τῆς, — μαλλιά ξανθοῦς ἀραπίνας, — καὶ κατάρθωσε τέλος νὰ στολίσῃ τὸ μέτωπόν της μίαν παμπόνη ἀπὸ μικρὰ λουκάνικα, παρατεταγμένα εἰς τὴν σειρὰν, διὰ νὰ μιμῶνται τὸ ἀργαῖον διὰδῆμα, — ἡ Σάρρα Μπερνάρ ἐξακολουθεῖ νὰ διηγεῖται πῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ κλαυμένη, συγκλυσμένη καὶ νευρική, πῶς ὑπεδέχθησαν αἱ συμμαθητρίαι τῆς τὴν γελοίαν

τῆς κόμωσιν, πῶς τὴν ἐλυπήθησαν καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ τῆς χαλάσουν τὰ μικρὰ λουκάνικα διὰ νὰ τῆς κάμουν τὸ συνειθισμένον τῆς ἀνθρωπίνῳ κτενίσμα, καὶ πῶς τέλος ἤκουσε νὰ τὴν φωνάζουν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ διαγωνισθῇ:

— Δεσποινὶς Σάρρα Μπερνάρ!

«Ἐσηκώθηκα χωρὶς τίποτε νὰ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ ἐκστομίσω λέξιν, ἔζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μαθητὴν ποῦ θὰ μοῦ ἔδιδε τὰς ἀπαντήσεις. Ἐβόηκα μαζί του εἰς τὴν σκηνήν. Ἐξεπλάγην ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς ἰδίας μου φωνῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισα. Τόσον εἶχα κλαύσῃ, ὥστε μοῦ ἐπόνεσε τὸ κεφάλι μου καὶ ὠμιλοῦσα μὲ τὴν μύτη. Ἦκουσα μάλιστα μίαν φωνὴν γυναικίαν ποῦ ἔλεγε:

«Τὴν καυμένην τὴν μικρὰν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ διαγωνισθῇ, ἔτσι συναχόμενη ποῦ εἶνε. Ἡ μύτη τῆς τρέχει καὶ τὸ μούτρο τῆς εἶνε πριτυμένο.»

«Ἀπετελείωσα τὴν σκηνήν μου. Ἐκαμα τὴν ὑπόκλησίν μου καὶ ἀπεσύρθη ἐν τῷ μέσῳ πενιχρῶν καὶ ἀπροθύ-

μων χειροκροτημάτων. Ἐβάδισα ὡς ὑπνοβάτης καὶ μ' ἐδέχθησαν λιποθυμμένην εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἡ κυρία Γκεράρ καὶ ἡ δεσποινὶς Βραβενδέρ. Συνεβουλεύθησαν ἓνα ἱατρὸν καὶ διεδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ διαγωνισθῇ:

«Αἱ ἐξετάσεις μου ἐτελείωσαν. Ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων. Κανὲν βραβεῖον δὲν μοῦ ἀνενεμήθη! Μοῦ ἐπῆραν μάλιστα ὀπίσω καὶ τὸ δεῦτερον βραβεῖον ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἐτσι ἔμεινα εἰς τὰ κρύα...»

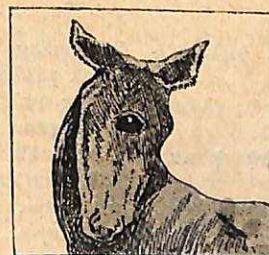
Καὶ ὅμως ἡ Σάρρα Μπερνάρ, ποῦ ἔπαθεν αὐτὰ εἰς τὰς ἀπολυτηρίους τῆς ἐξετάσεις, ἔγινε κατόπιν ἡ μεγαλύτερα κωμῳδὸς καὶ τραγῳδὸς τῆς Γαλλίας, καὶ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας τοῦ κόσμου. Δὲν εἶνε παρήγορον νὰ τὸ ξεύρω καὶ νὰ τὸ συλλογίζωμαι οἱ ὁμοιοπαθεῖς;

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

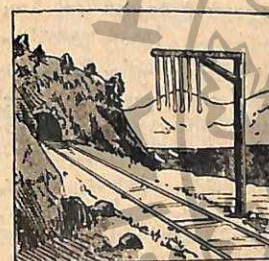
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κύκλωψ τετράπους



δῶ εἰκόνα τοῦ περιέργου τέρατος ἐκ φωτογραφίας.

Διὰ τοὺς σιδηροδρομικοὺς



Εἰς τὴν Πολοτὰλκ τῆς Ρωσίας ἐγεννήθη πῶλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἓνα μόνον μάτι εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Δημοσιεύομεν ἐν τῷ παρόντι τὴν εἰκόνα τοῦ περιέργου τέρατος ἐκ φωτογραφίας.

μαλικά καὶ, προειδοποιούμενοι οὕτω, εἰμποροῦν νὰ φέρουν ἐγκαίρως τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν των.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλлонτς Θριαμβευτοῦ

ΝΑ	ΔΗ	Υ	ΤΗ	ΟΝ
	ΤΡΑ	ΛΟΥ	ΨΟΣ	
ΘΑ	ΑΙ	ΜΕ	ΚΙ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων λουτροπόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου Les aux grands grands remèdes maux.

Νὰ μεταθεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ μίαν παροιμία.

Ἀύρες τοῦ 29ου φύλλου

Ὁ κύριός του εἰσέρχεται ἐάν ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνη θάσις, σχηματιζόμενος ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ δού. — β'.) Χρυσός, πλάτινα, ἀργυρός, σιδηρός, χαλκός, μόλυβδος. — γ'.) La neige.

ΠΡΟΗΜΕΥΘΗΤΕ τοῦτους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, διὰ νὰ περάσετε ὥρατον καλοκαίρι.



Ἰδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κερ. Β'

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Τὸ βατόρι ἐσφύριξε, ἐβγάλε ἄσπρο καπνὸ καὶ ἄφισε πίσω του τὴν Πόλη, ἡ ὁποία ἦταν καταπλημμυρισμένη ἀπὸ φῶ-
να. Ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ σὰν καθρέ-
φτης καὶ μέσα της ἀντανάκλωσε ὁ ὀλο-
κάθαρος οὐρανὸς μὲ τὸν φωτεινὸν κα-
τοίκου του.

Νύχτας αὖρα ἔλουζε τῆς πλαγιῆς τοῦ
Βοσπόρου τῆς καταπράσινης, ποῦ σκορ-
ποῦσαν πολλὰ μακριὰ τὴ μυρωδιά τῶν
λουλουδιῶν τὸν καὶ τὴν ἀνεμάτευαν μὲ
ἐκείνην τῆς ἀκίμωτης θάλασσας.

Ὅταν προχωρήσαμε ἀνοικτά, γλῆκὸ
ἀέρι ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ μᾶς καί-
ιδεῖν. Λευκὰ κίματα, ποῦ ἀστράφταν
ἀπ' τῆς ἀκτίνης τοῦ φεγγαριοῦ, ἀλλήλο-
κινούνταν.

Εὐρισκόμαστε ἀρκετὰ μακριὰ, ὅταν ἔ-
ξαφνα μοῦ φάνηκε, πῶς ὁ δρόμος τοῦ
πλοίου λιγότευσε. Μία εὐωδία ἀγνωστή,
σὰν λιβάδι ἐχύθηκε γύρω μου. Ἐνόμιζες
πῶς ἀνδίνετο ἀπὸ τὸ θυθὶ τῆς θάλασ-
σας, ἡ ὁποία ὡσὰν νὰ τὴν ἐσέδετο κρυ-
σταλλώθηκε σὲ μιὰ μεγάλη περιφέρεια.
Τὰ κύματα παραμέρισαν ὡσὰν νὰ τὴν
χαίρουσαν.

Ἐνα τετράγωνο κρυσταλλένιο ἐσχη-
ματίσθηκε, στὸ ὁποῖον ἡ σελήνη ἔστειλε
ὅλες τῆς ὠμορφίης της καὶ τὰ ἄστρα τῆς
ἀργυρῆς ἀκτίνης των. Ἡ εὐωδία ποῦ ἔ-
βγαине ἀπὸ ἴδιον ἦταν μεθυστική, ὑπερ-
κόσμια...

Τὴν ὥρα!.. ἰψιδύρισα κ' ἄρχισα μὲ
μάτια ἀχόρταγα νὰ κυττάζω τὸ μαγικὸ
πλαῖσιον, τὴν ἀφάνταστη εἰκόνα. Βαθεῖα
στὸ μέσον τῆς ἑνῆς κατάσπρου σινδόνι ἀ-
πλώνετο. Ὡ, θᾶνε καμιά νεράιδα τῆς
θάλασσας, εἶπα, θᾶνε καμιά θεὰ τῆς
ἀργασιότητος, κ' ἀποκαλύφθηκε γὰρ νὰ
τὴν χαίρεται. Ναί. Ἦταν θεὰ, ἀλλὰ
θεὰ ἀληθινή. Ἦσυχία νεκρικὴ ἐβάσιλευ
καὶ ὅμως μέσ' στὴ καρδιά μου ἐννοιῶθα
δλόκληρη μελωδία, ψαλμωδία θεία.

Τὸ σενδόνι παρεμέρισε καὶ ὦ, τί θαῦ-
μα!.. Μία τράπεζα ἐλόχρησε, ποῦ ἔβγα-
ζε ἀπ' ὅλα τὰ μέση φλόγες μαγεμένες,
φῶτα παρθένα, ἐφάνηκε. Μία τράπεζα
γεμάτη διαμαντόπετρες, πλεγμένη μὲ
χρυσάφι!

Ἡ θεὰ τῆς προκαλοῦσε τὸ σεβασμὸ
ἀκόμη καὶ σ' ἄνθρωπο. Ἡ Τράπεζα τῆς
Ἀγίας Σοφίας, ποῦ πρὸ πεντακόσια χρό-
νια εἶχε δουλεύσει...

Συμβαλλόμενος Ἑλληνας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ἰστολεμούσε ἴσὺ χαράκιμα διὰ τὴν
τιμὴν τῆς Πατρίδος του ὅταν ἡ σφαῖρα
τὸν ἐκτύπησε ἴσὺ στήθους. Ἐπνίξε μίαν
βλασφημίαν διότι δὲν θὰ ἦτο πλέον ἱ-
κανὸς νὰ πολεμήσῃ, καὶ ἔπεσε κάτω, φέ-
ρον τὸ χέρι του στὴν πληγὴ. Δύο σύν-
τροφοι τὸν ἀντελήφθησαν καὶ ἤλθαν
πρὸς βοήθειάν του.

Ἐνεῖτο λιπόθυμος καὶ ὅταν μὲ πολ-
λοὺς κόπους κατώρθωσαν νὰ τὸν κάμουν
νὰ συνέλθῃ, ἠρώτησε:

— «Προχωροῦμε;»

Καὶ κατὰν, βλέπον ὡς ἐν ὄνειρῳ τὸν
ἐχθρὸν νὰ νικάται, ἐφώνησε:

«Ἐπ' αὐτὸν τοὺς!.. τοὺς νικήσα-
με!..» καὶ... ἐτελείωσε.

Ἀπέθανε διὰ τὴν Πατρίδα χωρὶς καμ-
μίαν διαμαρτυρίαν καὶ μὲ τὸ χαμόγελο
στὰ χεῖλη, μακριὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του
καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Υπάρχει ἀρὰ γέ ὥραιότερος θάνατος
ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ στρατιώτου;

Ἡρώς τοῦ 1913

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3. ΠΡΟΧΑΡΑΓΜΑ

Κάποιο ἀεράκι πρῶνιν ἐστὶ θάλασσα ἔχει
[πρῆι]

σὰν κάτι νὰ ταράζεται, νὰ παραλλάτῃ
[κᾶτι]

κ' ἄς λάμπῃ, κ' ἄς μεσουραγῇ ψηλὰ
[τ' ὠραῖο φεγγάρι,

ἀπάνω ἐστὶ ἡσυχὸ νησί, ἐστὶ γαλανὰ
[τοῦ πλάτη...

Κ' ἄς φαίνονται ὅλα βάρυντα, ἀκίνητα,
[βαρεῖα]

κ' ἄς ἔχουν ὅλα δλόγυρα τὴ βραδυὴ
[θωριά...

Μοσχοβολοῦν τὰ δειλινὰ μ' ὀρθάνοικτα
[τὰ φύλλα,

ὡσὰν νὰ πίνουν φῶς γλαυκὸ θροσῖς ἀπ'
[τὸ φεγγάρι...

Τὴν ζεστασιὰ ζητᾷ ἡ καρδιά, μὲ μίαν
[ἀνατριχίλα,

ἐστὶ σκοτεινὸ προχάραγμα, ἐστὶ ἀγέρι,
[ποῦ ἔχει πάρει...

Τρίζουν τὰ πρῶτα βήματα σιγὰ καὶ νυσταγ-
[μένα...

λύνεται ἡ βάρκα ἐστὶ γυαλὸ γὰ γλαυκὸ
[ταξέτιδι,

σβύνουν τὰ ἀστέρια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡρὰ καὶ
[κουρασμένα,

κ' ἀστράφτει δλόγυρα ἡ θροσῖς ἐστὶ λαμ-
[περὸ γρασιδι...

Τῆς ἱριδος τὰ χρώματα δλόγυρα ἐνωμένα
τὸ σιγαλὸ ξεψύχισμα τῆς θερμῆς σελήνης,

βάφουν τὰ οὐράνια στρώματα, τὰ γλυκο-
[κοιμισμένα

μέσθ σὲ πέπλα μοναξιάς, αἰθρία, σιγή,
[γαλήνη...

Οἱ πετεινοὶ μακριὰ λαλοῦν καὶ χαί, ἐστὶν
[τὴν χερσὶν,

ποῦ ἀπὸ τὴν Πύλιν τοῦ οὐρανοῦ ροδόφυτη
[ἔχει βγῆ...

Τέλλος Ἀργεῖς

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἐχουν δίκην οἱ Τοῦρκοι νὰ μὴ θέλουν
νὰ δοθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ νήσοι αἱ
ὁποῖαι εὐρίσκονται πλησίον τῶν Μικρα-
σιατικῶν παραλλών.

Καὶ ὅμως δὲν ἐννόησαν καλὰ τὸν κίν-
δυνον!

Προχθὲς ἐκαθήμην ἐπὶ ἐνὸς βράχου
ἐπέναντι τῆς ὠραίας Ἰωνίας καὶ οἱ ὀ-
φθαλμοί μου πλήρεις δακρύων ἠτένιζον
πρὸς τὴν χώραν ταύτην, τὴν κοιτίδα τοῦ
Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία ὅμως — φρεῦ! —
εὐρίσκεται ἐπὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βαρ-
βάρου ἐχθροῦ. Ὁ δὴν ἦλιος ἐχρῶσσε
τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων
αὐτῆς καὶ αἱ οἰκίαι τῆς μόλις ἐφάνοντο
εἰς τὸ βάθος.

Πρὸ τοῦ τοιούτου θεάματος καὶ πρὸ
τῆς ἀγανακτήσεως ἥτις ἐπλήρου τὴν
Ψυχὴν μου, ἐοξέφθην ὅτι οἱ Τοῦρκοι τὴν
ὄντι πρᾶξει νὰ φοβοῦνται τοὺς Ἕλληνας
ὅτινες ἐκ τῆς ἐλευθέρως Πατρίδος των
βλέπουν τοιαύτας ἑλληνικὰς χώρας στε-
ναζούσας ὑπὸ τὸν ζυγὸν των!..

Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου

Η ΑΔΙΟΡΩΤΗ

Ἡ Λέλα εἶνε ἀνυπόφορη, δὲν ἔχει κα-
θόλου τρόπον, καὶ ἡ μαμὰ τὴν μαλλώ-
νει ἀδικόπως. Πολλὰς φορὰς ἔγινεν αἰ-
τία νὰ μετανιώσῃ διὰ τὰ ἄσχημα λόγια
ποῦ ἐπρόφερε στὸν θυμὸν τῆς, ἀλλὰ τοῦ
κάκον!

«Παλιοκόριτσο, κακιά, ξεκουμπίσου!..»
εἶνε τὰ λόγια ποῦ ξεφεύγουν συχνὰ, ἀπ'
τὸ εἴμορφο, μικροῦτσικο στοματάκι τῆς
καὶ τ' ἄσχημιζον τὸσον πολλὰ, ὥστε τὸ
ἀποστρέφεσαι.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ σχολεῖον, ἔχει
στραφῆ πρὸς τὸ παρῶν καὶ κυττάζει
ἔξω τὰ δένδρα καὶ τὰ πουλάκια ποῦ κα-
λοῖδον γλυκὰ. Ἐνα χέρι τὴν ἐγγίζει
στὸν ὄμω καὶ τῆς λέγει:

«Λέλα...»

«Κάνε μου τὴ χάρι, ἄφισέ με ἡσυ-
χη, ἀπάντᾷ ἀποτόμως ἡ Λέλα, ἀφηρη-
μένη ἀπὸ τὰ πουλάκια, χωρὶς νὰ γυρίσῃ.
«Καὶ ἐγὼ, ἀπάντᾷ ἡ διδασκάλισσα,
διότι αὐτὴ ἦτο, θὰ σὲ ἀρίστω ἡσυχὴ καὶ
νυστική μιὰ ὥρα».

Ἀπὸ τὸ στοματάκι τῆς Λέλας, σὰς
βεβαίωσεν ὅτι οὐκ οὐκ γνήκειν ἄσχημα
λόγια. Κ' ἔτσι διορθώθηκεν ἡ ἀδιόρ-
ωτη.

Ἀδδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός βλέπει τὸ κουτί μὲ τὰ σπέρτα
κοντὰ ἐπὶ μπουτλίαν μὲ τὸ οἰνόπνευμα καὶ
φωνάζει:

— Ποῦς Θεοῦ!! Πάρτε τὰ σπέρτα ἀπ'
ἐκεῖ! Ὁ κακοῦς!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐταστοῦ τοῦ Ἰδεώδους

Ἡ γιγιά:—Τὶ διαστικά ποῦ τρῶς! Ὡς
ποῦ νὰ βάλω ἐγὼ μιὰ μπουκιά στὸ στόμα
μου, ἐπὶ ἔχεις βάλῃ τρεῖς:

Ὁ ἐγγονός:—Μὰ γι' αὐτὸ, γιγιά, ἔ-
χεις καὶ τρεῖς φορὲς μεγαλύτερο στόμα ἀπ'
τὸ δικό μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιοῦχου Ἑλλάδος

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιτικώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἐχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἐφετεῖνα φύλλα καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὥρῳ, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαίρι.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 30ην Ἰουνίου 1915.

Εἰς μίαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ
κάμουν σήμερον πολλοὶ περιέργοι, δηλῶ
ὅτι δὲν ἐμπορῶ νάστησῃ.

Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογ-
γίου μοῦ στέλλει διὰ τὴν Φούλαν τὸ
ἔξῃς γραμματάκι: «Ἀγαπητή μου. Γνω-
ρίζω ὅτι ἔκαμα μέγα λάθος νὰ ἐρωτήσω
ἀν ἔχεις ἀδελφὸν τὸν Φάων, ἀφοῦ ὅ-
λοι οἱ συνδρομηταὶ εἴμεθα ἀδελφοὶ καὶ
ἔχομεν μητέρα τὴν Διάπλαιν. Δι' αὐτὸ
σοῦ ζητῶ συγγνώμην. Διὰ τὸ ἄλλο θέμα,
ἔκαμες ἐσὺ λάθος. Ὅτε Ἀγλαΐσα εἶμαι,
οὔτε καὶ τὴν σχετικὴν Ἀνθούλαν ἔχω.
Ἀλλ' ἂς εἶχα τὴν ἀδελφὴν μου καὶ ἂς
εἴμεθα σὰν τὴν Ἀγλαΐσα καὶ τὴν Ἀν-
θούλα μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῶμεθα.
Μὲ πολλὰ φιλιά».

Ἡ ἰδία πληροφορεῖ τὸν Τέλλον Ἀ-
ργεῖον, ὅτι τὸ παῖδά του ἐστὶ Βασιλῆα
τὸ ἔβαλαν νὰ τὸ ἀναγγεῖν μία μαθη-
τοῖα κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Μεγάλῃ τιμῇ
διὰ τὸν Τέλλον Ἀργεῖον.

Κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, Μικρὸ Ἡπει-
ρωτάκι, ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν
ἀνάγκην νὰ λύσω τὸν κόμπο τῆς ὑποσχέ-
σεώς σου. Σοῦ εἶχομαι καλὴν διαμνη-
σίαν εἰς τὴν δροσερὰν σου πατρίδα. Νὰ μοῦ
φιλήσῃς καὶ τὸν μικροῦλιν Χρηστάκην,
ποῦ αἰνᾷ ἔρχεται τὸ φύλλον, φωνάζει:
«Ἡ Ζάπλαιν! ἡ Ζάπλαιν!»

Ὁ Μέλλων Θριαμβευτῆς μοῦ
γράφει: «Εἶνε τώρα σχεδὸν ἕνας μῆνας
ποῦ εὐρίσκομαι... ἐκτός μάχης καὶ τοῦτο
μὲ λυπεῖ πολὺ, διότι θέλω νὰ εἶμαι κ'
ἐγὼ εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ ὄχι
εἰς τὴν ἐφεδρείαν ποῦ εἶμαι τώρα.» Ἐμ-
πρὸς λοιπὸν, προχωρεῖ! Δὲν ἐννοεῖς ὅτι
αὐτὸ ἀπὸ σὲ μόνον ἐξαρτᾶται; — Πῶς
πῆγε τὸ θαλάσσιον ταξίδι, ποῦ ἔκαμες
πρώτην φορὰν;

Ἐσπαθώμα, Λέον, λέγεται ἡ ἐγγρα-
φὴ συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, διὰ τὴν
ὁποίαν φροντίζουν οἱ προθυμότεροι κ' ἐν-
θουσιώδεστεροι φίλοι μου. Ἐάν διαβά-
σῃς τὸν Ὁδηγὸν ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ
πρῶτον φύλλον, θὰ ἴδῃς ὅλας τὰς λε-
πταιότητας. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι θὰ θελήσῃς
καὶ σὺ νὰ ἐξασπασῶς, δηλαδὴ νὰ μοῦ
ἐγγράφῃς κανένα νέον συνδρομητὴν.

Διὰ τὴν πτωγὴν Κυπριοπούλαν
ποῦ ἐπιστήθη κ' ἐνεγράφη ἤδη συνδρο-
μητοῖα, μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἐβδομά-
δα πρὸς παράτασιν τῆς συνδρομῆς τῆς
καὶ ὁ Νίνος Ρώσος 5 δραχμῶν μίαν.

Τὸ Κόστρον Καλαμῶν, ποῦ
ἄρχισε νὰ φανῇ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν
ἔνεκα τῶν ἐξετάσεων, μοῦ γράφει:

«Αὐτὴ ἡ Κασσετῖνα μᾶς ἔγινε ἀληθινὴ
ἀπόλαυσις. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐφαίνετο ὅτι
ἔχει νὰ μᾶς πῇ πολλὰ πράγματα, ἀλλ'
ὄχι ὅσα βλέπομεν τώρα (Καὶ ποῦ νὰ ἰ-
δῇτε ἀκόμη!) Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἀπ'
ὅλα τὰ μυθιστορήματα ποῦ ἔχω διαβάσῃ,
κανὲν δὲν ἦτο σὰν τὴν Κασσετῖναν, οὔτε
θὰ ὑπάρξῃ. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ
γνώμη μου».

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, Χάρις.
Διὰ τὸ χαριτωμένον ἐπιστόδιον δὲν ἀ-
ναφέρω τίποτε, διὰ νὰ μὴ ἀνανεωθῶν
αἱ ὑποψίαι. Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν Φούλαν
ὅτι σοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ
πρωτοτυπία τῶν ἐπιστολῶν τῆς. Ναί, ἔ-
κείνη ἡ ἄλλη εἶνε ἡ γνώστη σου.

Ἐννοεῖται, Φωνὴ τῆς Πατρίδος,
ὅτι γρήγορα θὰ «ἐξανασπυρμήσετε» τὸ
σχολεῖον. «Τὰ ὠραῖα μαθήματα, οἱ κα-
λοὶ καθηγηταί, αὐτὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὴν
φαιδρὰν αὐτὴν, τὸν ἀγαθὸν ἐπιστάτην,
ἡ τάξις, τὸ θρανίον, ἡ ἔδρα, ὁ πίναξ, τὰ
μικροστατήματα, τὰ γέλια—ὅλ' αὐτὰ
ποῦ λέγεις, δὲν λησμονοῦνται ποτέ. Καὶ
ἀφοῦ περᾶσῃ ὁ πρῶτος μῆνας τῶν δια-
κοπῶν, τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ τὰ ἐνθυ-
μοῦνται...

Ἡλιοβασιλευμα, ἡ ὕπερα ἡ με-
λόδραμα, εἶνε ἔργον σοβαρῶς ὑποθέσεως
—ἐμμετρον δράμα ἡ τραγωδία, —μελο-
ποιημένον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ὁ-
περέτω εἶνε ἔργον φαιδρῶς ὑποθέσεως
—κομωδία ἡ φάρσα, —τοῦ ὁποίου μέρη
μόνον εἶνε ἐμμετρα καὶ μελοποιημένα, τὸ
δὲ ἄλλο εἰς πεζὸν καὶ χωρὶς μουσικὴν.
Υπάρχει ἀκόμη καὶ τὸ κομειδύλλιον ἡ
κομωδία μετ' ἀσμάτων, ποῦ ἔχει ἀκόμη
ἐλιγνότεραν μουσικὴν ἀπὸ τὴν ὀπερέταν.

—Καλὸ ταξίδι.
Ἐλαβα, Θεοσεῦ, ν' εὐχαριστῶ. Σὲ
συγγαίρω ποῦ ἐπῆρες τὸν ἀνώτερον βα-
θμὸν τῆς τάξεώς σου καὶ ἐλπίζω, ὅτι τώ-
ρα ποῦ ἡσυχάσας, θὰ μοῦ γράφῃς συχνό-
τερα. Ἡ ἀρχὴ τοῦ 1500ῦ Διαγωνισμοῦ
Λέσεων εἶνε εἰς τὸ 18ον φύλλον ἀλλ' ἐ-
κεῖ κατὰ λάθος ἐτέθη ὁ ἀριθμὸς 149.

Ἡ Ἀνθισμένη Βαμβάκιὰ μὲ
τὰ δέλφια τῆς, κάμουν τὰ μπασιλῶν των
διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ λουτρά. Ἐννοοῦν
ὅμως νὰ πάρουν μαζί των δούσεως τόμους
Διαπλάσεως ἔχουν. «Ἐ, παιδιὰ! τὸς
φωνάζει ἡ μητέρα των δὲν χωροῦν! —
Μὰ τὸς θέλωσι ὅλους! —Τότε τί θὰ γί-
νῃ; —Τί νὰ γίνῃ, μαμὰ μου; ἀφοῦ παίρ-
νετε μᾶς ποῖται καὶ τὴν ψυχὴν μας!..»

Μὲ πολλὴν χαρὰν ἐδιάβασα, Φάων,
τὴν ἐκτενὴ σου ἐπιστολήν. Λέγω μὲ χα-
ρὰν, διότι ἔχεις τόσον καιρὸν νὰ μοῦ
γράψῃς καὶ ἐνῶ ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐλησιό-
νησες, εἶδα ὅτι μ' ἐνθυμίσαι. Τὰ ἀσθή-
ματα διωκὲς ποῦ ἐκτυλίσεις, μ' ἐλάττωσαν.
Προσπάθησε νὰποδιώξῃς αὐτὴν τὴν με-
λαγχολίαν, νὰ πάρῃς τὴν ζωὴν ὅπως

εἶνε καὶ νὰ γίνῃς—ἀπὸ μέσα—φαιδρό-
τερος. Διὰ τὸ ποίημα κάμνω κατὰ τὴν
παραγγελίαν σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ ἀποχαιρετισμὸς» τοῦ
«Δάκρυ τοῦ Ἑλέους». —Τὸ λάθος τῆς Μα-
ρίας τοῦ Μαγευμένου Ρόδου. —«Φύλλα
ἐστὸν ἄνεμος» τοῦ Πανελληνίου Πόθου. —
«Αὐτὲς τῆς ἡμέρας» τῆς Ἑβελίνης. —Εἰς
τὸ μέγα δάσος τῆς Ἀνθισμένης Βαμβά-
κιᾶς. —«Ἀπὸ τὸ λεξικόν μου» Βασιλείου τοῦ
Βουλγαροκτόνου. —«Χαρὰ καὶ λύπη» τοῦ
Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου. —«Νερό» τοῦ
Τέλλου Ἀργεῖ. —«Ἀνεπιγράφω κτλ.» τῆς
Χαρίτος. —Ἀνέκδοτα Π. Πνεύματα καὶ ἄλ-
λα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐπιστροφή», «Αἱ ἐ-
ξετάσεις», «Κοῦμα ἡ χαρὰ μας», «Ἀλληλο-
γραφία Διαπλάσεως». «Ὁ ἀποχαιρετισμὸς
τῆς Ἀνοίξεως», Τρικυμία καὶ ναυάγιον», «Τὸ
φθινόπωρον», «Βραδυὲς εἰκόνας» (ἄτεχνα
ὅλα). —«Στὴν ἀγκαλιά τῆς θάλασσας» (φαί-
νεται ἀντιγραφή.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Σελήνη, ἄ. (Ι. Σ.)
Τιπερρα

ριστόν χαρτί, σάν τὰ ἄλλα, καὶ ὅχι μαζί με τὸ γράμμα.) Ναυτάκι τῆς Δήμου (σὲ συγγαίρω, καὶ εἰς ἀνώτερον.) Στεναγμόν τοῦ Ἀνέμου (ὅα δημοσιεύουν πολὺ γρήγορα.) Μπισοῦ (ἔχει καλῶς· μὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλου εἰμπορεῖ νὰ κατὰγεται ἕνα Συριανάκι;) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα.) Θιακὸν Μετανάστην (ἔχει καλῶς.) Λυδία Λίθον (καλὸν καὶ τὸ 9, ἀλλὰ εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ πάρῃς 10· ὅσον διὰ νὰ σοῦ συστήσω γαλλικὸν βιβλίον, πρέπει νὰ γνωρίζω τὰς δυνάμεις σου εἰς τὴν γλῶσσαν.) Ποιμενίδα τοῦ Ὀλύμπου (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· εὐχομαι νὰ σὲ δυνάμωσῃ ἀκόμη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος· γράψε μου συχνά· βιβλίον ἔστειλα.) Δορελάι (ἔστειλα· καλὸ ταξίδι· μὴ μὲ ξεχνᾷς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ.) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Σάλλον σου διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.) Κερυμμένον Θησαυρὸν (ἔστειλα· θὰ κερδίσῃς ὅποτε κληρωθῇς.) Ἀχαϊκὸν Ἀστέρρα (ἔστειλα ἐκ νέου.) Ἑλληνοπούλαν (σὲ συγγαίρω· ναι, διὰ τὰς θείας τοῦ Ραούλ θὰ μάθωμεν παρακάτω.) Αἱματωμένο Σίφος (ἔγινες λάθος· τὸ ἄλλο ἀκατόρθωτον.) Ρουμειωτάκι (ναι, εἰς τοὺς ἐδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς, καὶ οἱ στέλλοντες μίαν μόνον λύσιν, θεωροῦνται λύται.) Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (ἔστειλα.) Τέλλον Ἀγρὰν (τὸ πιστεῦν ἀδιεπὶ τῶν.) Σοφὸν τοῦ Μέλλοντος (σὲ συγγαίρω διὰ τὸ ἄριστα.) Ἐλευθερωτὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Μανιατοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἀπόγονον Ἡρώων (χαίρω πολὺ· νὰ μοῦ γράψῃς λοιπὸν τακτικά.) Σκλαβωμένον Ἑλληνα (δὲν ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὰ ποῦ δημοσιεύονται ἄλλοι, οὔτε οὐ κύκλος μας τὰ ξεύρει.) Νικητὴν (βραβεῖον ἔστειλα.) Βράχον τοῦ Ζαλόγγου (τόμους ἔστειλα.) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) Κανόνι τοῦ Ἀβέρωφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ῃν Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 3—Χρυσὸς φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3.50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἀδετος φρ. 7—Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 8—Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπριλίον—Ἰουλίον

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

374. Ἀπροσδόκητον
Τι ἔκαμεν ὁ Ἰακώβ ἀφ' οὗ συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ π. Π.

375. Δεξιόχειρος
Δένδρον ὠραῖον, ὕψηλόν,
Με μετοχὴν ἐνώνω
Κ' ἕνα ρωμαῖον στρατηγόν
Εὐθὺς σοῦ φανερώνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατίας

376. Λογοπαυκτικὸς Στοιχειόχειρος
Ἐνος ποιητοῦ Λατίνου
Ὁ λαμὸς ἂν ἀλλαχθῇ,
— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε θαῦμα; —
Πάλι ὁ ἔδιος θὰ βρεθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περαιτῆς Νεραϊδοῦλας

377. Ἀναγραμματισμός.
Κάτοικον ἀρχαίας χώρας
Ἀναγραμματίζω
Καὶ κραυγὴν πτηνοῦ ἀγρίου
Οὗτω σχηματίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Γ. Πουλοπούλου

377. Τρίγωνον.
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
* * * * * = Ὀρητικὸς ἥρως.
* * * * * = Φωτιστικόν.
* * * * * = Ἀντινομία.
* * * * * = Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

378-382. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, δὲν σχηματίζουσιν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
γέλος, Ἀῶρος, Ἴος, σῆμα, πόσος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Λαβάρου

383. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀστὴρ.
2 1 6 7 1 = Θηρίον.
3 4 5 1 7 8 9 = Πτηνόν.
4 2 3 4 7 6 1 = Ἀυτοκράτειρα.
5 6 3 1 = Πόλις.
6 8 2 7 6 8 9 = Μῆν.
7 4 8 9 = Ἐπίθετον.
8 7 1 3 5 8 9 = Ζῶον.
9 2 5 8 9 = Νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτάκι τῆς Δήμου

384. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλιν τῆς Ἰταλίας:

1, Εἶδος σαύρας, παρομιμῶδες διὰ κάποιαν τῆς ιδιότητά. 2, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ποταμός. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Ἑλληνοπόντου

385. Φωνηεντόλιπον
κ - ** - μ - χ - ὁδ - ν - τ - τ - Μ - ὁ - τ - ρ - ν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονομίου Πατρίου

386. Γρίφος
μ' τι τι τι
ε τι τι τι
ε Τ ε τ
ε ε τι τι
ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφόρου Κυανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18
219. Κάρπαθος (Κάρ, πάθος.)—220. Περαιτῆς (περ, τὸ, Κῶς.)—221. Ὀβίς—ὄβις.
222. Ε 223. Ἀστατα τὰ τῆς τύχης. (Κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἀνω καὶ ἐξ ἀριστερῶν.)
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ —224-228. Διὰ τοῦ Θ: νόθος, θρόνος, θάλλω, θόλος, ἔθος.—229. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ (ράπτης, Ἄρης, ξηρά, ἴλη, τρία, Ἑλλη, λέξις, Ἡρα, Σάρα.)—230. 1, ΘΗΣΕΪΣ. 2, ΝΕΪΠΟΛΙΣ. 3, ΣΑΡΩΨ. 4. ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ. ΘΝ-ΣΒ (Θεὸν σεβου) ΗΕ-ΑΑ (Μηδὲν ἄγαν.)—231. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, δέσποτα.—232. Ὅτι μάθεις νέος δὲν τ' ἀφίνας γέρος. (ὅτι μαθ' εἰς νέος—δὲν—ταρῆν εἰς γερ-ὼς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ. Αἰκατερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνσ. Β. Καραβέλλος, Μικροσκοπικὸς Ὑπαξιωματικὸς, Εὐδοκίμης Πόλεμος, Γ. Χάλαρης, Παν. Α. Σχίρας, Κερυμμένον Θησαυρὸς, Ἐμ. Κ. Οἰκονομίδης, Γ. Π. Κατράνης, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ Δημ. Σ. Πετροπούλου, Ἑλληνοπούλα, Κούλα Α. Κονταρίνη, Πολ. Γ. Κατσηγιαννάνης, Κουλα Περιστερά, Αὐγ. Λεονάδης, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Κ. Π. Παρόρης.

ΑΙΔΗΨΟΥ. Κωνσ. Ι. Πιολόγλου.
ΒΟΛΟΥ. Φαγ. Σαμαράς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ζακυνθινάκι.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Λιαπάκης, Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιά.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Καλ. Α. Μουστάκας.
ΙΘΑΚΗΣ. Ἰουλία Ν. Μερχάτη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Α. Μαντζίλας, Δημ. Μ. Παπαδόπουλος, Δημ. Σπ. Θεμελῆς, Γ. Α. Δημόσης, Μιχ. Ι. Φίλιος, Γ. Ἀγ. Βαβαρέτος, Ἀθ. Ν. Τζωρτζής, Εὐδοκίμα Β. Κούριντα.
ΚΑΒΑΛΑΣ. Σταν. Ε. Ἀντούλας.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεώργ. Ι. Παπῆς, Παναγ. Δαπεργόλας.

ΛΑΜΙΑΣ. Κωνσ. Χρ. Ἐλασσώνας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἀναστασία Ἀδ. Τσαμπελάκη, Ἀντωνία Σ. Βουτανά, Γ. Κουκουλάς, Ν. Δαμασκηνός, Φρ. Κασάο, Ν. Π. Κατσούλης, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ν. Κουτουμάνος, Φιφίσιος Ματθαῖος, Στυλ. Ι. Γαλανός, Γ. Λουριπόπουλος, Νικήτας Κ. Δρούνας, Αἰκ. Α. Λοιδωρίκη.
ΜΕΤΥΔΙΩΝΗΣ. Δημ. Φ. Χαράλαμους.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ. Ἀντ. Ν. Παβέλλας.
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Α. Ν. Βασιλειάδης.
ΠΑΤΡΩΝ. Γιάγκος Π. Νικολόπουλος, Λέων.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μιτ. Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Δημ. Δεδίτσης, Ἀγλ. Ασωτανιανάνος, Δημ. Γρ. Κυριακόπουλος, Ι. Μιχαλάς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ. Παύλ. ΣΠΕΤΣΩΝ. Ψάρι τῆς Ξηρᾶς.
ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δημ. Α. Μεταξάς.
ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομίαν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΤΖΟΡΤΖΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ΑΧΙΛΑΕΥΣ ΛΕΩΝΤΑΚΙΑΝΑΚΟΣ ἐν Πειραιεὶ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1. 1Ε - 29
Ἡτῶ δι' ἀνταλλαγῆς γραμματόσημα Σάμου, Ἰκαρίας, Μυτιλήνης, Κρήτης Ἡπείρου. — Δασποινὴς Ρόζα Ἀλεξάνδρου Οἰκονόμου, Χαλκίδας.

2. 1Ε - 30
Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα διαφόρων ἐθνικοτήτων, καὶ περὶ μουσικῆς διάφορα μετὰ παντὸς φιλομουσοῦ. Διεσθύνεις: Βαρκούλαν Παμπίσσου, Μεσσήνην.